

Истинският мир

Несигурност и дълбоко безпокойство характеризират настоящето време. А мирът е една безусловна необходимост и копнеж на човешкото сърце. По-голямата част от хората, недоволни, обвиняват за това обстоятелствата, в които Бог ги е поставил. Покоят и мирът липсват от сърцата на отделните личности. Каквото и да постигне човек в живота си, все му липсва нещо “малко”, което е необходимо за неговото доволство и свършен мир.

Но повечето хора не търсят истинския мир. Те си представят мира така, както споменатият в Библията богаташ, който се трудил дотогава, докато станал в състояние да каже: “Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж, пий, весели се.” (Лука 12:19) И всички, които мислят така, преживяват голямо разочарование, когато почувстват, че смърт, болест, една неспокойна нощ, или даже неоснователна грижа, могат да ограбят техния мир. Тези, които смесват почивката и отмората с мира, рано или късно преживяват същото. Затова е съвсем безполезно да търсим истински мир в промяна на външните обстоятелства, тъй като никой не е в състояние да скъса многото връзки, които го свързват с живота, интересите и съдбата на съчовеците му.

Истинският мир не зависи от външните обстоятелства. Той не е изцяло стъкло-но произведение, което постоянно трябва да се пази, за да не се счупи.

Истинският мир не прилича на замръзнало езеро. Неговият студен, леден мир е само една маска. Щом ледът се стопи, покоят изчезва.

Истинският мир прилича на скала, която се показва сред бурното море. Тя става толкова по-чиста и по-бляскава, колкото повече я удрят вълните. Символ на истинския мир е онзи фар, който е съграден на такава твърда скала. Неговите спасителни лъчи не изгасват и тогава, когато неукротимите стихии и разяреното море го връхлитат.

Двата пътя за търсене на мир

Единият е човешкият, другият е божественият. Светът обещава мир, задоволявайки човешкото естество, като из-

пълнява всичките му желания. Докато бушуват желания в човека, той ще страда и ще се измъчва. А желанията стихват само, когато бъдат удовлетворени. Погледнато чисто по човешки, тук се крие малко истина. Но съществуват вечен живот и съд, и в нас живее съвест. Ако те не бяха, тогава истинският мир от разяждащите душата му страсти би могъл да намери само онзи, който не се въздържа от нищо. В такъв случай най-добрият принцип за живота би бил: *„Да ядем и да пием, защото утре ще умрем.“* (1 Кор. 15:32)

В противоположност на света, евангелието предлага мир на човека, като обуздава човешката природа. Под обуздаване на желанията трябва да разбираме не само ограничение, но и пълното им подчинение. Всеки човек е изправен пред две възможности: да приеме единия или другия начин за постигане на мир, защото каквито и да сме, където и както и да живеем – дали се крием, както Адам някога, под дърветата на световната Едемска градина; дали ходим по пътя на грешника и неспокойния; дали живеем тихо в усамотение, или странстваме по пътя на шумния живот, нека не забравяме, че навсякъде ние търсим почивка и мир.

Условия, за да получим мир

Грехът е причината, поради която човешкото сърце не може да намери мир. Но това е само дотогава, докато се примирим с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос” (Римл. 5:1), тъй като чрез Христос Бог е примирил света със Себе Си. От това следва, че докато човек не се хване за спасението в Христос, дотогава не може да притежава божествен мир.

Една легенда разказва за един рицар, който на сън видял едно цвете, приказно хубаво. Като се събудил, решил да търси това цвете, докато го намери. Месеци и години той странствал през планини и долини. И колкото пъти видел по-хубаво цвете, помислял, че е постигнал своя копнеж. Но щом го приближил, виждал разочарован, че не е то – прелестното цвете на неговия сън. И когато вече едва се влачел от умора, съзрял търсеното цвете на един стръмен планински връх. Още няколко стъпки и той прострял ръка да го откъсне. Но в същия момент между него и цветето се отворила пропаст. И той спрял там с треперещи нозе, с прострени ръце и със сълзи на очи. Тогава на другия бряг се появил човек, който любезно му заговорил: *„Уповай в мен, аз ще те принеса.“* Така, според легендата, рицарят станал притежател на хубавото цвете. Много вярно е, че ние, хората, всички търсим цветето на мира. Най-висшият мир, който надминава всяко човешко разбиране, е Христовият мир (Йоан 14:27). И само Исус, Който ни подава ръка, може да ни го даде.

Който желае пълен мир, трябва не само да се помири с Бога, но и да се помири със своите съчовеци. Единственото средство да се постигне този мир е прощението. Но прощението не е естествен плод на човешкото сърце, което е неблагоприятна почва за виране на прощение. Целият свят около нас е против прощението.

Поради това ние трябва да победим духа на отмъщението, който властва в нас и чийто принцип е: навредиш ли ми – и аз ще ти навредя, разгневил ли ме – и аз ще те разгневя. Така говориха и в древността: *“Око за око, зъб за зъб”*. И тъй: болка за болка, горчивина за горчивина. Исус говори съвсем решително против този възглед, като издига принципа, който прави възможен сърдечния мир: *“Не се противете на злия”* (Матей 5:39). Който поне веднъж е простил от сърце, невъзможно е след това да не е почувствал сърдечно облекчение и възвишено чувство в сърцето си. Исус изисква от нас хората едно такова дълбоко прощение, което, противно на гнева и омразата, още в моментите на помирението, несъзнателно и незабелязано се е превърнало в любов. Господ ни обръща внимание, не само да прощаваме на онези, които са съгрешили против нас, но и самите ние да търсим начини и случаи, за да искаме прощение от онези, които сме оскърбили. *“И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара и иди първо се помири с брат си, тогава ела и принеси дара си.”* (Мат. 5:23,24) Истински вътрешен мир можем да имаме само тогава, когато нашата съвест не ни напомня за хора, на които още не сме простили.

Първата стъпка към мира

Най-здравите корени на човешкото безпокойство и недоволство се крият в себелюбието. Повечето хора мислят, че нито Бог, нито хората се отнасят с тях така, както заслужават, че не са правилно оценявани и не заемат мястото, което им подобава. Ето защо необходимо е нашите първи стъпки по пътя към мира да минат над купища развалини от самомнителност и гордост. Евангелието прогонва духа на гордостта, защото вестта за кръста обявява света, че пред Бога никой човек няма никаква заслуга. Ако приемем тази библейска истина, никога вече не ще страдаме поради наранена гордост. Тогава вътрешните бунтувания, поради въображаемо унижение или незачитане, които подкопават нашия душевен мир, ще изчезнат. Тогава сме направили първата и най-важната стъпка за постигане на истински мир.

Следващата стъпка трябва да бъде послушание. Вечен и неотменим закон е, че човекът е едва тогава щастлив, когато изпълнява Божиите заповеди.

За получаване на истински сърдечен мир безусловно необходимо е още да сме убедени в нашето лично спасение и чрез това да се освободим от страха на наказанието. Но това още не е достатъчно. Вярващият трябва да стане послушен, защото непослушанието в божествените неща донася най-голямото душевно безпокойство. Господ е свързал мира и послушанието, и никой не може да ги раздели едно от друго. Псалмистът казва: *“Много мир имат онези, които обичат Твоя закон”* (Псалм 119:165). А Христос казва: *“Който иска да върши*

волята Му, ще разбере дали учението Ми е от Бога” (Йоан 7:17).

Божие царство – царство на мир

Мнозина съвсем и не знаят, че предлагайки Божие царство на нищите и бедните, на кротките, на чисто-сърдечните Исус не дава обещание за някакъв отвлечен, недействителен, горен свят, а това е едно обещание, което веднага се осъществява и според което небесното царство им принадлежи още тук, на тази земя.

Когато си помислим за Господ Исус Христос и Неговите поучения, пред нас се явява образът на благородния Божи Син, като Един, който не е от този свят, и обикаляйки между хората, погледът Му беше отправен към небето.

Вярно е, че Исус бе винаги във връзка със своя Отец, но все пак ще се измавим, ако мислим, че Той се е занимавал само с другия свят и ако твърдим, че никак не се е интересувал за малките добродетели и грешки на ежедневието. Исус не обикаляше като мечтател, но като дълбок и трезвен наблюдател на земния живот. Той нагаждаше поученията Си към действителния живот и ги беше съставил така, че учениците Му, които Го следваха, можеха да притежават и чувстват небесно блаженство още тук на земята. Когато принципите на небесното царство, проповядвано от Господ Исус, завладеят нашето сърце, то се изпълва с истински мир, с мир, какъвто човешкият разум не може да схване, защото Божие царство е царство на мира.

Любезни читателю, не търси сърдечен мир и душевен покой в краткотрайните радости на живота. Не търси покой в нови възгледи за света, в едно или друго политическо учение, в социални или стопански реформи. Защото много скоро ще се събудиш и обезсърчен, изтощен и лишен от мир ще разбереш, че си бил и си само играчка на случаите. По-добре търси мира в Бога и в Христос. И когато немилостивите обстоятелства те повалят на земята, когато твоите зложелатели те обсият с клевети, когато твоите врагове ти ограбят всичко, тогава ще узнаеш това, което не може да се докаже, а само да се преживее: този лош свят не може да ти отнеме само едно нещо – истинския мир в твоята душа и сърце, стига да го притежаваш. Ето твоето небесно съкровище, което можеш да получиш само от Княза на мира. С този дар заслужава да бродиш из земната долина на скръбта. Само като доволен човек ти ще бъдеш щастлив и в края на краищата ще победиш.

ЦАСД РД

1000 гр. София Пощ. кутия 1202
sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org